

**НАРЕДБА № 11 ОТ 27 ФЕВРУАРИ 2003 Г. ЗА
ИЗИСКВАНИЯТА ПРИ ИЗДАВАНЕ НА
ВЕТЕРИНАРНОМЕДИЦИНСКИ ДОКУМЕНТИ ЗА ЖИВИ
ЖИВОТНИ, СУРОВИНИ И ПРОДУКТИ ОТ
ЖИВОТИНСКИ ПРОИЗХОД**

*ИЗДАДЕНА ОТ МИНИСТЕРСТВО НА ЗЕМЕДЕЛИЕТО И
ГОРИТЕ В сила от 09.04.2003 г.*

Обн. ДВ. бр.21 от 7 Март 2003г.

Чл. 1. С тази наредба се определят изискванията при издаване на ветеринарномедицински документи.

Чл. 2. (1) Ветеринарномедицинските документи се издават от държавни или лицензирани частно практикуващи ветеринарни лекари съгласно Закона за ветеринарномедицинската дейност (ЗВД).

(2) Ветеринарните лекари по ал. 1 трябва да:

1. нямат икономически интерес или друг интерес, пораждащ съмнение в тяхната безпристрастност по отношение на животните, суровините или продуктите от животински произход, които са обект на сертифициране, както и по отношение на животновъдните обекти и предприятията, от които произхождат животните, суровините или продуктите от животински произход;

2. са запознати и са наясно със значимостта на всеки ветеринарномедицински документ, който подписват;

3. имат необходимите познания по здравеопазване на животните, държавен ветеринарно-санитарен контрол и граничен ветеринарномедицински контрол и карантина;

4. са запознати с изискванията, процедурите и изследванията, които се провеждат преди попълването на ветеринарномедицинските документи и които се изискват от българското ветеринарно законодателство или от законодателството на страната по местоназначение.

(3) Ветеринарните лекари по ал. 1 трябва да са преминали специализиран курс, организиран от Главно управление (ГУ) на Националната ветеринарномедицинска служба (НВМС) за придобиване на познанията по ал. 2, т. 3 и 4.

(4) Ветеринарните лекари по ал. 1 подписват декларация за обстоятелствата по ал. 2, т. 1.

Чл. 3. (1) При попълване на ветеринарномедицинските документи ветеринарният лекар е длъжен:

1. да не удостоверява данни, за които няма познания или истинността на които не би могъл да установи;

2. да не подписва:

а) непопълнен или непълен документ;
б) документи за животни, суровини или продукти от животински произход, които не са инспектирани от него или инспекцията не е извършена под негов контрол.

(2) Когато ветеринарномедицински документ се подписва на базата на друг документ, той трябва да е на разположение на ветеринарния лекар преди подписването.

Чл. 4. Ветеринарният лекар може да подпише ветеринарномедицински документ и на базата на данни, които:

1. са установени съобразно изискванията на чл. 2, ал. 2, т. 3 и 4 и чл. 3 от друго лице, което работи под контрола на ветеринарния лекар, ако то може да удостовери истинността на данните;

2. са получени от мониторингови програми, от система за контрол на безвредността и качеството на продуктите от животински произход и/или от система за эпизоотичен надзор, които са одобрени от НВМС.

Чл. 5. (1) Националната ветеринарномедицинска служба въвежда система за обратно проследяване на издадените ветеринарномедицински документи и за идентифициране на ветеринарния лекар, който е издал ветеринарномедицински документ, на базата на:

1. идентификационния номер на документа;

2. подписа на ветеринарния лекар и печата на РВМС.

(2) Ветеринарният лекар изпраща копие от издадения ветеринарномедицински документ в ГУ на НВМС.

(3) Копието по ал. 2 се съхранява в ГУ на НВМС за срок 3 години.

Чл. 6. (1) Главното управление на Националната ветеринарномедицинска служба извършва проверки на издадените ветеринарномедицински документи за спазване на изискванията при тяхното издаване.

(2) При констатиране на нарушения при издаването на ветеринарномедицински документ генералният директор на НВМС предприема мерки за налагане на санкции на ветеринарния лекар, издал документа.

Чл. 7. (1) Ветеринарни сертификати се издават от държавни ветеринарни лекари, определени със заповед на директора на Регионалната ветеринарномедицинска служба (РВМС), от чийто район произхождат животните, суровините или продуктите от животински произход.

(2) Ветеринарните сертификати за износ са по образец на приемащата страна или образец, утвърден от генералния директор на НВМС, като текстовете в тях са на български език и на официалния или на един от официалните езици на страната по местоназначение.

(3) Ветеринарните сертификати за внос се издават по реда на чл. 14, ал. 1 от Наредба № 4 от 2002 г. за граничен ветеринарномедицински контрол (ДВ, бр.

30 от 2002 г.).

Чл. 8. (1) При постигнати двустранни споразумения експерти от НВМС могат да извършват проверки в страните на произход за прилаганите правила при издаването на ветеринарни сертификати за внос в България.

(2) Националната ветеринарномедицинска служба може да изиска допълнителни писмени гаранции или спазването на допълнителни конкретни изисквания от компетентните органи в страната на произход относно здравословното състояние на животните или относно безвредността и качеството на суровините и продуктите от животински произход, когато при проверките по ал. 1 се установи, че:

1. прилаганите правила от лицата, които са упълномощени да издават ветеринарни сертификати за внос в България в страните на произход, не осигуряват гаранции, които са еквивалентни на предвидените в тази наредба;

2. използваните образци на ветеринарните сертификати за внос в България в страните на произход на животните, суровините или продуктите от животински произход не са еквивалентни с изискванията, предвидени в българското ветеринарно законодателство.

Допълнителни разпоредби

§ 1. По смисъла на тази наредба:

1. "Ветеринарномедицински документ" е документ по образец, одобрен от генералния директор на НВМС, подписан и попълнен от ветеринарен лекар.

2. "Страна на произход" е страната, в която са добити или получени продуктите или са родени и отгледани животните.

Заклучителни разпоредби

§ 2. Тази наредба се издава на основание § 5 от Закона за ветеринарномедицинската дейност.

§ 3. Наредбата влиза в сила в едномесечен срок от обнародването ѝ в "Държавен вестник".

§ 4. Изпълнението на наредбата се възлага на генералния директор на Националната ветеринарномедицинска служба.